

Pradžia>Kreipimasis į teismą>Kur ir kaip>Kurios šalies įstatymai taikomi?**Kurios šalies įstatymai taikomi?**

Belgija

1 Teisės šaltiniai**1.1 Nacionalinė teisė**

Privalomi Belgijos vidaus teisės šaltiniai yra teisės aktai, bendrieji teisės principai ir paprotinė teisė. Teisės aktus visada priima valstybės valdžios institucija; bendrieji teisės principai yra teisiškai privalomi, nes visuomenė neabejoja jų teisine verte; paprotinę teisę sudaro nerašyta nusistovėjusi praktika ir visuotinai pripažinta praktika.

Belgijoje teismai neprivalo vadovautis precedentais: teismų praktika, kaip ir mokslininkų išvados, yra autoritetingas, tačiau neprivalomas teisės šaltinis. Teismų sprendimai galioja tik bylos šalims, o kiti teisėjai, kurie nagrinėja panašias bylas, neprivalo jais vadovautis. Nė vienas teismas, išskyrus Konstitucinį Teismą (pranc. *Cour constitutionnelle* / *nyd. Grondwettelijk Hof*), negali reikalauti, kad kiti teismai vadovautųsi jo nustatytu precedentu. Net Kasacinio teismo (pranc. *Cour de cassation* / *nyd. Hof van Cassatie*) sprendime, kuriuo gali būti panaikinamas žemesnės instancijos teismo sprendimas ir nustatoma pareiga jį peržiūrėti, negali būti pateikiama nurodymų, kurie būtų privalomi iš naujo bylą nagrinėjančiam teismui. Jeigu Kasacinis teismas antrą kartą priima sprendimą toje pačioje byloje, tik tokiu atveju tokio teismo sprendimas tampa privalomas teismui, kuris priima galutinį sprendimą.

1.2 Daugiašalės tarptautinės konvencijos

Atkreipkite dėmesį, kad Federalinė užsienio reikalų valstybinė tarnyba tvarko duomenų bazę, kurioje pateikiama nuo 1987 m. pasirašytų dvišalių ir daugiašalių konvencijų apžvalga:

<https://diplomatie.belgium.be/fr/traites><https://diplomatie.belgium.be/fr/traites><https://diplomatie.belgium.be/fr/traites><https://diplomatie.belgium.be/fr/traites>

Įvairių Belgijoje galiojančių konvencijų tekstai elektroniniu formatu nuo 1997 m. skelbiami *Belgijos oficialiajame leidinyje* (pranc. *Moniteur belge* / *nyd. Belgisch Staatsblad*) adresu

<https://justice.belgium.be>

Be to, daugelio konvencijų, net ir sudarytų iki 1987 m., tekstą galima rasti toje pačioje interneto svetainėje, rubrikoje *Législation consolidée / Geconsolideerde Wetgeving* (2004 m. rugpjūčio 1 d. duomenimis, joje buvo 2 800 dokumentų).

Belgija iš esmės yra suvereni valstybė, turinti aukščiausią valdžią į jos teismų jurisdikciją patenkančių subjektų atžvilgiu. Tačiau, atsižvelgiant į didėjančią visuomenės internacionalizaciją, Belgija vis dažniau yra įpareigota laikytis viršnacionalinių bei tarptautinių organizacijų ir institucijų priimtų taisyklių. Visų pirma, savo indėlį į Belgijos teisę įnešė Europos Sąjunga (ES), Jungtinės Tautos (JT), Šiaurės Atlanto sutarties organizacija (NATO) ir Europos Taryba, sudarydamos sutartis ir priimdamos nuostatas (kurios nebūtinai yra tiesiogiai taikomos), direktyvas ir teisinio suderinimo procedūras, kad šių organizacijų valstybės narės priverstinai suderintų savo vidaus teisės sistemas.

Belgijoje tiesiogiai taikomos dvi žmogaus teisių konvencijos – Europos žmogaus teisių konvencija ir Europos socialinė chartija, kurias abi priėmė Europos Taryba. Jungtinių Tautų lygmeniu atitinkamai yra priimtas Pilietinių ir politinių teisių paktas ir Ekonomikos, socialinių ir kultūrinių teisių paktas.

Europos Sąjunga (ES), kaip viršnacionalinė organizacija, daro didelę įtaką savo valstybės narėms, įskaitant Belgiją. Pagrindinės ES teisinės priemonės yra reglamentai, kurie yra tiesiogiai taikomi, ir direktyvos, kurias į nacionalinę teisę turi perkelti pačios valstybės narės.

Įvairias teisės šakas, pvz., tarptautinę privatinę teisę, tarptautinę baudžiamąją teisę ir tarptautinę prekybos bei ekonomikos teisę, plėtoja nesusikačiuojama daugybė institucijų ir organizacijų. Galima paminėti keletą iš jų: Jungtinės Tautos, UNCITRAL, Hagos tarptautinės privatinės teisės konferencija, UNIDROIT, Europos Taryba, Europos Sąjunga ir Europos bendrija, Tarptautinė civilinės būklės komisija, Tarptautinė jūrų organizacija (TJO), IATA (Tarptautinė oro transporto asociacija), Benilukso sąjunga ir pan.

1.3 Pagrindinės dvišalės konvencijos

Dvišalės konvencijas su kitomis pasaulio šalimis ar regionais gali sudaryti tiek federalinės institucijos, tiek Belgijos regionų institucijos; tai priklauso nuo to, ar konvencijos dalykas patenka į institucijų kompetencijos sritį. Dauguma šių konvencijų sudaroma su kaimyninėmis šalimis arba šalimis, su kuriomis Belgija palaiko glaudžius ar svarbius prekybinius ryšius.

2 Kolizinių normų taikymas

2004 m. liepos 27 d. Oficialiajame leidinyje (<https://justice.belgium.be>) buvo paskelbtas 2004 m. liepos 16 d. Įstatymas, kuriuo nustatomas Tarptautinės privatinės teisės kodeksas (pranc. *Code de droit international privé*, toliau – Kodeksas). Su juo galima susipažinti per interneto nuorodą: [législation consolidée](#). Šioje informacijos suvestinėje paaiškinama Kodekse reglamentuojama situacija. Kodekso nuostatos, susijusios su tarptautine jurisdikcija ir užsienio teismo sprendimų bei autentiškų dokumentų sukeliamomis pasekmėmis, yra taikomos po įstatymo įsigaliojimo iškeltoms byloms, taip pat teismo sprendimams ir autentiškiems dokumentams, kurie buvo priimti ir sudaryti įsigaliojus įstatymui. Ankstesnės bylos, kurios nepatenka į Kodekse nustatytą pereinamojo laikotarpio nuostatų taikymo sritį, nagrinėjamos remiantis įvairiais teisės aktais, gausia teismų praktika ir mokslinė literatūra. Toliau nurodytose svetainėse galima rasti naudingos informacijos:

– <https://www.law.kuleuven.be/ipr/en>

– <https://www.ipr.be/fr>

– <https://www.dipr.be/fr>

Kodeksas taikomas tik tada, kai byla neregamentuojama pagal tarptautines konvencijas, Europos Sąjungos teisę arba konkrečius teisės aktus.

2.1 Teisėjo pareiga savo iniciatyva taikyti kolizines normas

Belgijos teisėjai taiko ne tik Belgijos teisę. Dažnai jie sprendimą turi priimti remdamiesi užsienio teise.

Belgijos tarptautinėje privatinėje teisėje nustatyta, kad užsienio teisė turi būti taikoma remiantis užsienio šalyje priimtinu aiškinimu; jeigu teismas pats negali nustatyti užsienio teisės turinio, jis gali prašyti, kad šalis su juo bendradarbiautų. Jeigu aiškiai matyti, kad teismas neturi galimybių per pagrįstą laiką nustatyti užsienio teisės turinio, jis privalo taikyti Belgijos teisę (Kodekso 15 straipsnis).

2.2 Atgaliniai nukreipimai ir nukreipimai į trečiosios valstybės teisę (renvoi)

Nuo to laiko, kai buvo priimtas Kodeksas, *renvoi* principas nebėra visuotinai taikomas (Kodekso 16 straipsnis). Tačiau Kodekse nustatyta išimtis dėl juridiniams asmenims taikytinos teisės (Kodekso 110 straipsnis) ir dėl galimo *renvoi* taikymo remiantis Belgijos teise dėl fizinių asmenų veiksnio (žr. toliau).

2.3 Siejamą veiksnio pasikeitimas

Siejamasis veiksnys gali kisti priklausomai nuo laiko (pvz., pilietybė) arba erdvės (pvz., įprastinė gyvenamoji vieta).

Tarptautinės privatinės teisės kodekse stengiamasi pateikti konkrečią taisyklę, taikomą dažniausiai pasitaikančiose situacijose, kai pasikeičia siejamasis veiksnys.

Pavyzdžiui, kalbant apie santuokos pasekmes, pažymėtina, kad pirmas siejamasis veiksnys pagal Kodeksą yra sutuoktinių įprastinė gyvenamoji vieta tuo metu, kai pasekmėmis remiamasi (Kodekso 48 straipsnis).

Kodekse nurodyta, kad vaiko kilmės nustatymo atveju taikytina teisė yra pilietybės, kurią vaiko gimimo metu turi asmuo, kurio tėvystė ginčijama, valstybės teisė (Kodekso 62 straipsnis).

Daiktinės teisės į turtą nustatomos pagal valstybės, kurioje yra turtas tuo metu, kai atitinkama teise remiamasi, teisę. Tačiau Kodekse nurodyta, kad tokių teisių įgijimas ir praradimas reglamentuojami pagal valstybės, kurioje turtas buvo tuo metu, kai buvo atlikti veiksmai arba įvyko faktai, dėl kurių teisė buvo įgyta arba prarasta, teisę (Kodekso 87 straipsnis).

2.4 Įprasto kolizinių normų taikymo išimtys

Kodekse nustatyti keli atvejai, kai įprastos kolizinės normos nėra taikomos.

1. Išimtinio atveju Kodekse nurodyta teisė netaikoma, kai akivaizdu, kad, atsižvelgiant į visas aplinkybes, situacijos ryšys su Belgija yra labai menkas, o su kita valstybe ji yra labai glaudžiai susijusi. Tokiu atveju taikoma tos valstybės teisė (Kodekso 19 straipsnis).

2. Nepaisant kolizijos normose nurodytos teisės, vis tiek taikomos Belgijos viršesnės arba viešosios teisės taisyklės, kuriomis reglamentuojama tarptautinė situacija (Kodekso 20 straipsnis).

3. Galioja su tarptautine viešąja tvarka susijusi išimtis, kuria remiantis galima nepaisyti tam tikrų užsienio teisės aspektų, jeigu jų taikymas Belgijos teisės sistemoje būtų nepriimtinas (Kodekso 21 straipsnis).

2.5 Užsienio teisės nustatymas

Belgijos teismas gali reikalauti, kad šalis nustatytų užsienio teisės turinį ir taikymo sritį. Teismas taip pat gali taikyti 1968 m. birželio 7 d. Londone pasirašytą Europos konvenciją dėl informacijos apie užsienio teisę. Jeigu reikalaujama autentiškų įrodymų, šalies bus prašoma pateikti pareiškimą, kuris vadinamas *certificat de coutume*; šiame pareškime atitinkama užsienio institucija pateikia autentiškus jos šalyje taikomų arba taikytų taisyklių įrodymus.

3 Kolizinės normos

Tais atvejais, kai Belgijos teismas turi jurisdikciją pagal jau aptartas taisykles, jis vis tiek turi įvertinti, kuri teisė turėtų būti taikoma ginčui. Šį klausimą jis išsprendžia pagal Belgijos tarptautinę privatinę teisę. Galioja įvairūs nuo ginčo dalyko priklausantys veiksniai, kurie gali lemti bylos ryšį su konkrečia teisės sistema. Tarptautinės privatinės teisės kodekso struktūra suskirstyta pagal dalykus ir jame atitinkamas siejamasis veiksnys nurodomas atsižvelgiant į konkretaus dalyko sritį. Kai kurios šių sričių aptariamos toliau.

3.1 Sutartinės prievolės ir teisiniai veiksmai

Ši teminė sritis reglamentuojama 2008 m. birželio 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 593/2008 dėl sutartinės prievolės taikytinos teisės, žinomu kaip reglamentas „Roma I“. Tarptautinės privatinės teisės kodeksu senosios 1980 m. Romos konvencijos taikymo sritis praplečiama įtraukiant ir tuos sutartinius santykius, kurie nepateko į jos taikymo sritį. Kodeksas netrukus turėtų būti pritaikytas prie situacijos, kuri susidarė senąją Romos konvenciją pakeitus reglamentu „Roma I“.

Tačiau tam tikriems klausimams, kurie nepatenka į reglamento taikymo sritį, taikomos kurios nors iš toliau nurodytų konkrečių taisyklių:

– tarptautinės konvencijos (visų pirma 1930 m. birželio 7 d. Ženevos konvencija dėl įstatymų kolizijų naudojant įsakomuosius ir paprastuosius vekselius sprendimo ir 1931 m. kovo 19 d. Ženevos konvencija dėl įstatymų kolizijų naudojant čekius sprendimo) arba

– konkrečios Kodekso nuostatos (visų pirma 124 straipsnis dėl patikos ir 111 straipsnis dėl partnerystės susitarimų).

Galiausiai reikėtų pažymėti, kad pagal reglamento 25 straipsnį toliau taikomos tam tikros tarptautinės konvencijos, būtent:

– 2001 m. birželio 21 d. Budapešto konvencija dėl krovininių vežimo vidaus vandenų keliais sutarties,

– 1989 m. balandžio 28 d. Londono tarptautinė konvencija dėl pagalbos,

– tarptautinės konvencijos dėl tam tikrų taisyklių, reglamentuojančių susidūrimus ir pagalbą bei gelbėjimą jūroje, suvienodinimo, pasirašytos 1910 m. rugsėjo 23 d. Briuselyje, ir prie jų pridėtas pasirašymo protokolai.

3.2 Nesutartinės prievolės

Ši teminė sritis reglamentuojama 2007 m. liepos 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 864/2007 dėl nesutartinės prievolės taikytinos teisės, žinomu kaip reglamentas „Roma II“. Pagal Tarptautinės privatinės teisės kodeksą šio reglamento taikymo sritis išplečiama ir jis taip pat taikomas byloms, kurios apskritai į jo taikymo sritį nepatektų.

Tačiau tam tikri klausimai, kuriems netaikomas reglamentas, reglamentuojami konkrečiomis taisyklėmis. Todėl prievolė, atsirandanti dėl šmeižto arba privatumo ar asmeninių teisių pažeidimo, pareiškėjo pasirinkimu reglamentuojama pagal valstybės, kurioje buvo atliktas veiksmas arba yra ar galėjo būti padaryta žala, teisę, nebent atsakingas asmuo įrodo, kad jis negalėjo numatyti, kad žala bus padaryta toje valstybėje (žr. Kodekso 99 straipsnį).

Reikėtų pažymėti, kad pagal reglamento 28 straipsnį toliau taikomos tam tikros tarptautinės konvencijos, būtent:

– 1971 m. gegužės 4 d. Hagos konvencija dėl eismo įvykiams taikytinos teisės;

– Tarptautinė konvencija dėl tam tikrų taisyklių, reglamentuojančių civilinę jurisdikciją bylose dėl susidūrimo, suvienodinimo, Tarptautinė konvencija dėl tam tikrų taisyklių, susijusių su baudžiamąja jurisdikcija bylose dėl susidūrimų ar kitų nelaimingų atsitikimų atviroje jūroje, suvienodinimo ir Tarptautinė konvencija dėl tam tikrų taisyklių, susijusių su areštu atviroje jūroje plaukiojančiuose laivuose, suvienodinimo; visos šios konvencijos pasirašytos 1952 m. gegužės 10 d. Briuselyje;

– 1989 m. gegužės 28 d. Londone pasirašyta Tarptautinė konvencija dėl pagalbos;

– 1973 m. spalio 5 d. Miunchene pasirašyta Konvencija dėl Europos patentų suteikimo;

– 1933 m. gegužės 29 d. Tarptautinė konvencija dėl tam tikrų taisyklių, susijusių su prevenciniu orlaivių areštu, suvienodinimo;

– tarptautinės konvencijos dėl tam tikrų taisyklių, reglamentuojančių susidūrimus ir pagalbą bei gelbėjimą jūroje, suvienodinimo, pasirašytos 1910 m. rugsėjo 23 d. Briuselyje, ir prie jų pridėtas pasirašymo protokolai.

3.3 Asmens statusas ir su civiliniu statusu (vardu ir pavarde, gyvenamąja vieta ir teisnumu bei veiksniumu) susiję jo aspektai

Išskyrus atvejus, kai Kodekse nustatyta kitaip, su asmens statusu ir veiksniumu susijusiuose ginčiuose taikoma valstybės, kurios pilietybę turi asmuo, teisė. Ta pati taisyklė taikoma lyties pakeitimams (Kodekso 35 *ter* straipsnis).

Kalbant apie fizinių asmenų veiksnumą, pažymėtina, kad Kodekse nustatytas dalinis *renvoi* principo taikymas: klausimas bus sprendžiamas pagal Belgijos teisę, jeigu užsienio teisėje nurodyta, kad turi būti taikoma Belgijos teisė (Kodekso 34 straipsnis).

Remiantis bendruoju principu, pavardės ir vardai nustatomi pagal valstybės, kurios pilietybę turi asmuo, teisę (Kodekso 37 straipsnio 1 dalis) arba, jeigu jis turi kelias pilietybes – vienos iš valstybių, kurių pilietis asmuo yra, teisę (Kodekso 37 straipsnio 2 dalis).

3.4 Tėvų ir vaikų santykių nustatymas, įskaitant įvaikinimą

3.4.1 Tėvų ir vaikų santykių nustatymas

Kodekso 62 straipsnio 1 dalies pirmoje pastraipoje nustatyta bendra taikytinos teisės nustatymo taisyklė, kurioje nurodyta, kad vaiko kilmė nustatoma ir ginčijama pagal valstybės, kurios pilietybę vienas iš tėvų turi vaiko gimimo metu, teisę arba, jeigu vaiko kilmė nustatoma savanoriškai, – pagal valstybės, kurios pilietybę vienas iš tėvų turi šio fakto savanoriško nustatymo metu, teisę.

Kai nustatytoje teisėje nereikalaujama, kad savanoriško vaiko kilmės nustatymo atveju vaikas duotų sutikimą, tokio sutikimo reikalavimas ir sąlygos ir jo išreiškimo formos nustatomos pagal valstybės, kurioje sutikimo davimo metu buvo įprastinė vaiko gyvenamoji vieta, teisę (Kodekso 62 straipsnio 1 dalies antra pastraipa).

3.4.2 Įvaikinimas

Įvaikinimo sąlygos reglamentuojamos pagal įvaikinančio asmens nacionalinę teisę arba įvaikinančių asmenų bendrą nacionalinę teisę. Jeigu įvaikinančių asmenų pilietybė yra skirtinga, sąlygos reglamentuojamos pagal jų įprastinės gyvenamosios vietos teisę, o jeigu tokios vietos nėra, pagal Belgijos teisę (Kodekso 67 straipsnis).

Įvairių rūšių būtiniesiems sutikimams yra taikytina įvaikinamo asmens įprastinės gyvenamosios vietos teisė. Tačiau jeigu šioje teisėje nereikalaujama įvaikinamo asmens, įvaikinimo iniciatorių arba teisinių atstovų sutikimo arba joje nenumatytas įvaikinimas, tokie sutikimai reglamentuojami pagal Belgijos teisę (Kodekso 67 ir 68 straipsniai).

3.5 Santuoka, nesusituokusios poros (sugyventiniai), partnerystė, santuokos nutraukimas, gyvenimo skyrium patvirtinimas, išlaikymo prievolės

3.5.1 Santuoka

Kalbant apie santuokai taikytiną teisę, pažymėtina, kad Kodekse daromas skirtumas tarp:

1. sužadėtuvių – taikoma būsimų sutuoktinių įprastinės gyvenamosios vietos valstybės teisė arba, jeigu tokios teisės nėra, valstybės, kurios pilietybę turi abu būsimi sutuoktiniai, teisė, arba, jeigu nėra ir tokios teisės, taikoma Belgijos teisė (Kodekso 45 straipsnis);
2. santuokos sudarymo – taikoma kiekvieno iš sutuoktinių nacionalinė teisė, įskaitant galimą išimtį, susijusią su tos pačios lyties asmenų santuoka, – užsienio teisės nuostata, draudžianti tokią santuoką, nebus taikoma, jeigu kuris nors iš sutuoktinių yra valstybės, pagal kurios teisę tokia santuoka leidžiama, pilietis arba toje valstybėje turi įprastinę gyvenamąją vietą (Kodekso 46 straipsnis);
3. oficialių reikalavimų – taikoma santuokos sudarymo valstybės teisė (Kodekso 47 straipsnis);
4. santuokos pasekmių – taikoma sutuoktinių įprastinės gyvenamosios vietos valstybės teisė arba, jeigu tokios teisės nėra, valstybės, kurios pilietybę turi abu sutuoktiniai, teisė, arba, jeigu nėra ir tokios teisės, taikoma Belgijos teisė (Kodekso 48 straipsnis).

3.5.2 Nesusituokusios poros (sugyventiniai) ir partnerystė

Kalbant apie partnerystę arba bet kurią kitą bendro gyvenimo formą, kurią reikia įregistruoti, pažymėtina, kad Belgijos teisėje daromas skirtumas tarp sugyventinių ryšių, kuriais sukuriama santuokai prilygstantys ryšiai, ir santykių, kurie neprilygsta santuokiniams ryšiams.

Pirmos rūšies santykiams taikoma teisė, kuria reglamentuojama santuoka (žr. pirmiau), o sugyventinių santykiams, kurie neprilygsta santuokiniams ryšiams, taikoma valstybės, kurioje pirmą kartą buvo įregistruoti sugyventinių santykiai, teisė.

Nėra jokių konkrečių nuostatų, kuriomis būtų reglamentuojami neregistruoto bendro gyvenimo santykiai.

3.5.3 Santuokos nutraukimas ir gyvenimo skyrium patvirtinimas

Kalbant apie santuokos nutraukimą ir faktinį gyvenimą skyrium, visuotinai taikomos 2010 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamento (ES) Nr. 1259/2010, kuriuo įgyvendinamas tvirtesnis bendradarbiavimas santuokos nutraukimui ir gyvenimui skyrium taikytinos teisės srityje, žinomo kaip reglamentas „Roma III“, taisyklės. Sutuoktiniams taikytinos teisės pasirinkimas turi būti nurodytas ne vėliau kaip jiems pirmą kartą atvykus į teismą, kuriame teikiamas prašymas nutraukti santuoką arba patvirtinti gyvenimą skyrium.

3.5.4 Išlaikymo prievolės

2008 m. gruodžio 18 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 4/2009 dėl jurisdikcijos, taikytinos teisės, teismo sprendimų pripažinimo ir vykdymo bei bendradarbiavimo išlaikymo prievolių srityje 15 straipsnyje pateikiama nuoroda į 2007 m. lapkričio 23 d. Hagos protokolą dėl išlaikymo prievolių taikytinos teisės. Paprastai taikytina teisė yra valstybės, kurioje yra įprastinė gavėjo gyvenamoji vieta, teisė. Tačiau galioja specialios taisyklės, kuriomis reglamentuojami vaikų ir tėvų santykiai, jaunesnių nei 21 metų vaikų santykiai su kitais asmenimis, išskyrus jų tėvus, sutuoktinių bei buvusių sutuoktinių santykiai ir asmenų, kurių santuoka buvo pripažinta negaliojančia, santykiai. Protokole taip pat yra nuostata, kuria leidžiama šalims pasirinkti taikytiną teisę. Be to, santykiams tarp Belgijos ir valstybės, kuri yra 1956 m. Hagos konvencijos šalis, tačiau dar nėra ratifikavusi minėtojo 2007 m. lapkričio 23 d. Hagos protokolo, bus taikoma 1956 m. spalio 24 d. Hagos konvencija dėl vaikų išlaikymo prievolių taikytinos teisės.

3.6 Sutuoktinių turto teisinis režimas

Partneriai gali patys pasirinkti teisę, kuri bus taikoma jų sutuoktinių turto režimui. Pasirinkimo galimybė yra ribota: taikoma valstybės, kurioje buvo pirmoji partnerių įprastinė gyvenamoji vieta sudarius santuoką, teisė arba vieno iš sutuoktinių nacionalinė teisė (Kodekso 49 straipsnis).

Jeigu taikytina teisė nepasirenkama, sutuoktinių turto režimas reglamentuojamas pagal pirmosios partnerių įprastinės gyvenamosios vietos sudarius santuoką teisę. Jeigu sutuoktinių įprastinės gyvenamosios vietos buvo skirtingose valstybėse, taikoma valstybės, kurios pilietybę turėjo abu partneriai santuokos sudarymo metu, teisė. Visais kitais atvejais taikoma santuokos sudarymo valstybės teisė (Kodekso 51 straipsnis).

3.7 Testamentai ir paveldėjimas

Ši sritis reglamentuojama 2012 m. liepos 4 d. Reglamentu (ES) Nr. 650/2012 dėl jurisdikcijos, taikytinos teisės, teismo sprendimų paveldėjimo klausimais pripažinimo ir vykdymo bei autentiškų dokumentų paveldėjimo klausimais priėmimo ir vykdymo bei dėl Europos paveldėjimo pažymėjimo sukūrimo.

3.8 Nekilnojamasis turtas

Nustatant taikytiną teisę, taip pat atsižvelgiama į turto buvimo vietą (Kodekso 87 straipsnis).

3.9 Bankrotas

Nemokumo klausimai reglamentuojami 2000 m. gegužės 29 d. Reglamentu (EB) Nr. 1346/2000 dėl bankroto bylų. Pagal reglamente nustatytą pagrindinį principą daroma prielaida, kad yra viena pagrindinė visuotinė nemokumo procedūra, kurią taikant gali būti taikomos papildomos teritorinės procedūros.

Paskutinis naujinimas: 17/12/2020

Šio puslapio turinį nacionaline kalba tvarko atitinkamos Europos teisminio tinklo kontaktnės įstaigos. Vertimus atliko Europos Komisijos tarnyba. Į kompetentingos nacionalinės institucijos originale įvestus pakeitimus vertimuose gali būti neatsižvelgta. Nei Europos teisminis tinklas, nei Europos Komisija neprisiima atsakomybės ar įsipareigojimų dėl šiame dokumente pateiktos arba nurodytos informacijos arba duomenų. Daugiau informacijos apie už šį puslapį atsakingos valstybės narės autorių teisių taisyklės rasite puslapyje „Teisinė informacija“.